

Džosė žinojo vieną būdą, kaip galėtų sekti Jėzaus Kristaus pavyzdžiu.

Džolyn Braun
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko JAV.

Džosė prisėdo su pussesere Ašlin po medžių prie savo namų.

„Norėčiau, kad galėtume ką nors smagaus daryti, kad užsidirbtume pinigų“, – tarė Džosė.

„Galbūt galėtume užsidirbti pinigų darydamos ką nors dėl žmonių“, – pritarė Ašlin.

„O gal mums įkurti kokį nors klubą? – susijaudinusi šoktelėjo Džosė. – Pavyzdžiui, naminių gyvūnėlių priežiūros klubą arba šunų vedžiojimo klubą.“

„Galėtume daryti įvairiausių dalykų, – tarė Ašlin. – Žmonėms visada reikalinga pagalba. Ir už ją mums jie sumokėtų.“

Ašlin neklydo. Džosė kasdien matė žmonių, kuriems buvo reikalinga pagalba.

Staiga Džosei kilo kita mintis. Ją net užliejo šiltas jausmas. Panašus į tą, kurį pajuto pernai per savo krikštą. Ji pažadėjo visuomet atminti Jėzų ir sekti Jo pavyzdžiu. Ji žinojo vieną būdą, kaip tai padaryti.

„O jei įkurtume klubą, kuris padėtų žmonėms nemokamai?“ – paklausė Džosė. Tas šiltas jausmas dar labiau sustiprėjo.

Ašlin išpūtė akis. „Būtų tikrai smagu! – atsakė ji. – Galėtume padėti kam nors mokykloje, bažnyčioje – beveik visur.“

„Galėtume jį pavadinti „Pagalbos žmonėms klubu“! – pasiūlė Džosė. – Atidarykime jį rytoj mokykloje.“

Kitą dieną per pertrauką Ašlin ir Džosė nubėgo prie žaidimų aikštelės krašto.

„Ar matai, kam galėtume padėti?“ Ašlin pasistiebė ant pirštų galų ir pažvelgė į nelygią vaivorykštės spalvų šliaužynę.

„Dar ne.“ Džosė nužvelgė akimis karstykles ir sūpynes. Jose karstėsi ir suposi vaikai. Jie mėtė kamuolius ir šokinėjo su šokdynėmis. Neatrodė, kad kam nors reikėtų pagalbos. Atrodė, kad kiekvienas turėjo po draugą. Tada ji pamatė mažesnę mergaitę, kuri viena

pati šokinėjo su šokdyne.

Džosė sugriebė Ašlin už rankos. „Pažiūrėk ten!“ Džosė ir Ašlin surado šokdynes ir priėjo prie mergaitės.

„Labas! Mano vardas Džosė.“

„O mano Ašlin. Kuo tu vardu?“

Mergaitė atrodė nustebusi. „Aš Lesli.“

„Ar norėtum pažaisti su mumis?“ Džosė parodė šokdynę.

Lesli nusišypsojo. „Norėčiau!“

Ašlin ir Džosė pamokė Lesli kelių naujų šokinėjimo per šokdynę būdų. Suskambus skambučiui, jos atsisveikino. Džosė jautėsi gerai. Ji žinojo, kad tai buvo Šventoji Dvasia.

Vėliau, kai tik Džosė ir Ašlin koridoriuje pamatydavo Lesli, jos su ja pasisveikindavo.

Džosė ir Ašlin ieškojo kam dar galėtų padėti. Kartais jos sakydavo žmonėms gražius žodžius ir bandydavo pakelti jiems nuotaką. Kitais kartais kviesdavo vaikus pažaisti su jomis.

Vieną dieną Džosė prie mokyklos nusišypsojo vienam berniukui. „Man gražūs tavo marškinėliai su dinosaurais“, – tarė ji.

Berniukas šyptelėjo ir nuleido akis į savo marškinėlius. „Ačiū.“

Prisėdusi Džosė suprato, jog net nepagalvojo, kad galėtų tai daryti dėl klubo! Ji tiesiog tai darė.

Džosė pagalvojo apie visus draugus, kuriuos susirado nuo tada, kai su Ašlin įkūrė savo klubą. Džosei labai patiko padėti žmonėms. Dėl to ji norėjo dar labiau padėti kitiems. Pagalbos žmonėms klubas padėjo *jai* tapti geresnei. Ir tai buvo puikus jausmas. ●